

Донецька обласна державна адміністрація
Управління культури і туризму
Комунальний заклад культури
«Донецька обласна бібліотека для дітей»

Я – МАЙБУТНЄ ДОНЕЧЧИНИ

Обласний конкурс
серед юних читачів

Донецька обласна державна адміністрація
Управління культури і туризму
Комунальний заклад культури
«Донецька обласна бібліотека для дітей»

«Я – майбутнє Донеччини»

Обласний конкурс серед юних читачів

2023

УДК 027.022(477.62):021.4(06)

Я11

Я – майбутнє Донеччини : обласний конкурс серед юних читачів [Текст] : зб. твор. робіт / Комун. закл. Я11 культури «Донецька обласна бібліотека для дітей» ; уклад. М. М. Кірілова. – Київ : Видавничий дім «Кондор», 2023. – 32 с. : іл.

Збірник містить кращі роботи учасників обласного конкурсу серед юних читачів «Я – майбутнє Донеччини», засновником якого є Управління культури і туризму Донецької обласної державної адміністрації, організатором – Комунальний заклад культури «Донецька обласна бібліотека для дітей».

УДК 027.022(477.62):021.4(06)

© Донецька обласна бібліотека для дітей, 2023

ЗМІСТ

Передмова		4
Вітальне слово Юлії Костюніної, заступника голови Донецької облдержадміністрації		6

ПРОЗОВІ ТВОРИ

Шепотько Ілона м. Лиман	Легенда про назву міста Лиман та його заснування	8
Лобода Емілія м. Лиман	Наш нескорений захисник і переможець	11
Масло Катерина, м. Селидове	Треба завжди мріяти	16
Галушко Марія с. Керменчик	Мій рідний край – це Україна	17
Волков Максим м. Краматорськ	Найважливіша мрія кожного українця	19
Божченко Діана с. Новомайорське	Мій рідний край	22
Сафарова Карина с. Шилівка	Мрії здійснюються	23

ПОЕТИЧНІ ТВОРИ

Ралітна Єлизавета м. Лиман	Лист Лиману	25
Солдатенко Дарія с. Успенівка	Мій рідний край	27
Лахматов Ярослав с. Надеждинка	Буду солдатом	28
Ковальов Кіріл с. Новотроїцьке	Мій малюнок	29
Котов Нікіта с. Успенівка	Наша святиня	30
Нагорська Вероніка м. Краматорськ	Моя мрія	31

ПЕРЕДМОВА

Півтора роки йде повномасштабна війна РФ проти України, але це не привід забути про мрії, відмовитись від планів на майбутнє і скласти крила, які дарує натхнення... Навпаки! Це сильний поштовх для опору, певного переосмислення та набуття непереможної жаги до життя, а також до бажання власними зусиллями творити вільну і щасливу країну про яку марили цілі покоління до нас і яку згодом збудує прогресивна і патріотична українська юнь, зокрема і нашого регіону!

Ці прості істини, як ніхто розуміють діти Донеччини, що, на жаль, стали очевидцями всіх жахів війни, після чого швидко подорослішали, але не зневірилися, а стали затятішими у своїх переконаннях – бути свідомою та дієвою частиною українського суспільства!

Саме для розвитку та підтримки творчості юних дарувань Донецької області, об'єднаних спільним вектором любові до своєї Батьківщини, її історії та культури, вже третій рік поспіль проводиться конкурс «Я – майбутнє Донеччини», започаткований Управлінням культури і туризму Донецької обласної державної адміністрації, організований Комунальним закладом культури «Донецька обласна бібліотека для дітей» (далі КЗ ДОБД).

Цього року ми отримали більше 20 прекрасних робіт, сповнених надії, незламної віри і впевненості у нашій Перемозі та блискучому і мирному майбутньому України, поваги і відданості рідному краю, гордості називатися українцем, а також сподівань якомога скорішого повернення додому... Всі роботи надзвичайно щирі та зворушливі, теплі і глибокі, відкриті та чесні!

Дорогі наші юні автори, ми дякуємо кожному з вас, за те, що ви поділилися своєю творчістю та мріями з нами і всіма читачами цієї збірки, що подарували часточку душі, яка міститься у кожному творі та кожному слові, ми дякуємо вам за вашу стійкість і завзятість, за те, що ви такі небайдужі Люди, справжні свідомі громадяни нашої держави, палкі патріоти, і саме ви – майбутнє Донеччини, а значить і України, єдиної і неподільної!

Фахівці Управління культури і туризму Донецької обласної державної адміністрації та Донецької обласної бібліотеки для дітей щиро і зичать кожному з вас якомога скорішого здійснення мрій, наснаги у творчості, розвитку і вдосконалення у підкоренні літературних вершин, Перемоги та миру! Пам'ятайте, ви – здатні змінити світ! Успіхів вам у цій справі!

Юлія Костюкіна

Заступник голови

Донецької обласної державної адміністрації

Дорогі юні друзі!

Вітаю вас із виходом літературно-художньої збірки найкращих робіт, створених вами, учасниками конкурсу 2023 року "Я — майбутнє Донеччини".

Ваші роботи захоплюють своєю глибиною та різноманітністю, вони віддзеркалюють великі мрії та сподівання. Вірю, ваші зірки сяятимуть на літературному небозводі.

Ваші твори – свідчення не тільки вашого таланту, а й громадянської позиції.

Я пишаюся вами! Бажаю здоров'я, успіхів у навчанні, творчого натхнення, всебічного розвитку під переможним мирним небом України.

Роботи учасників обласного конкурсу
серед юних читачів
«Я – майбутнє Донеччини»

ПРОЗОВІ ТВОРИ

Шепотько Ілона, 11 років, м. Лиман
Гран-прі конкурсу

Легенда про назву міста Лиман та його заснування

Було це дуже давно. Звірі блукали по світу й шукали місце, де могли б оселитися. Багато країн вони побачили, та жодна їм не прийшлася до душі. Тваринки вже й віру втратили знайти таке місце, де б відчували себе спокійно і могли будувати свої житла. Нарешті вирішили, що зупиняться там, де їх наздожене ніч. Ішли-ішли, бачать, що вже темніє. Ось Вовк і каже: «Усе, ми дійшли, тут і зупинимось!». Так і зробили. Звірі дуже втомилися, тому відразу лягли відпочивати.

Ніч минула швидко, настав ранок. Вовк розплющив очі й почав оглядати все навкруги. Він не повірив своїм очам. Від подиву й захоплення закричав: «Ми знайшли його, знайшли!». Від його вигуку прокинулися інші звірі й не могли зрозуміти, що трапилось, чого Вовк галасує. Озирнувшись навкруги, вони завмерли. Перед ними розкинулися великі хвойні та змішані зелені ліси! Піднявши голови вгору, побачили блакитне небо та яскраве сонечко. Позаду були неосяжні ниви! Ось Лисиця і каже: «Подивіться, які всі різні та гарні поля!». І дійсно, одні були червоні – на них майоріли маки, інші – жовто-зелені – це були соняшники. Але найбільше захопило звірів пшеничне поле, у якому неначе відбивалося сонечко. Дивляться звірі ліворуч – а там неймовірної краси озеро! А вода в ньому блакитна, чиста та ще, мабуть, і цілюща!

Ініціативна в усіх справах Лисичка пропонує: «Тут і буде наша домівка. Але треба придумати назву цьому місцю!». Усі звірі погодились. Кабан додав:

– Тільки назва повинна бути і простою, і особливою! – її вимовив і зразу уявив це місце.

Стали звірі думати-гадати, як же цю природну перлину назвати. Різні варіанти вигукували. І довгенько сперечалися. Усе негодяще: то довге слово, то якесь немилозвучне.

Аж тут у голубій височині пропливає Яструб і кричить звірам:

– Бачу голубий лиман! А що за нові поселенці тут?

Миттєво звірі й закричали хором:

– **Ли-ман, Ли-ман!** Ось так і назвемо наше місто! Це тепер наша домівка!

Лисичка ще раз із захопленням промовила:

– Місто Ли-ман! Звучить! Мені дуже подобається.

Я вже навіть знаю, де вирию для себе нірку.

Звірі побачили ще й інших птахів та почали знайомитися.

Білка в них питає:

– Ви хто такі?

Птахи їй у відповідь:

– Солов'ї!

– А ви тут теж проживаєте?

– Так! І не тільки ми! Тут уже поселилися Сови, Дятли, Глухарі, Тетеруки, Горлиці й багато інших. Бо найкращого місця для нашого існування годі й шукати. Ця місцевість забезпечує нас їжею, джерельною водою та чистим довкіллям.

Лисичка розповіла птахам, як вони хочуть назвати місто.

Солов'ї погодились та вирішили довірити крикливій Сороці облітати всю територію та всім оголосити нову назву – Лиман.

А поважного віку Лось запропонував:

– Шановні, ми повинні об'єднатися разом та докласти зусиль, щоб цю неймовірну красу зберегти надовго!». Дикий Кабан додав: «А й справді, якщо ми будемо про це місто піклуватися та його оберігати, воно не втратить свою неповторність та стане ще кращим».

Так і вирішили. З того дня всі звірі та птахи дбали про Лиман. Звірі прибирали зламані гілки та опале листя. А птахи збагатили місто рослинами. У своїх дзьобах вони приносили насіння дерев та квітів, яких не було в цій місцевості. Завдяки плідній праці тварин і птахів через декілька років місто Лиман стало ще зеленішим та красивішим!

Якщо уважно прислухатися до пташиних співів, то можна почути ось що: «Бережіть свою домівку! Бо найрідніша та найкраща та, де ти народився. Це ми точно знаємо!»

Лобода Емілія, 16 років, м. Лиман
Краща публіцистична робота
II місце в номінації «Думи про патріота»
вікова категорія 13-18 років

Наш нескорений захисник і переможець

Перше моє заочне знайомство з героєм нарису відбулося у 2021 році. У мережі «Фейсбук» аватарка Віктора Миколайовича Дикого була підписана словами Великого Кобзаря: «Не однаково мені!». Вивчаючи його життєвий шлях, я упевнилася в тому, як ці слова відповідають життєвій позиції мого земляка. В. М. Дикий – доброволець-патріот, один з перших відчув відповідальність за наш народ і у 2014 році став на захист держави, боровся за національну єдність країни. А коли розпочалася війна у 2022 році, Віктор Миколайович знову став на захист України. Як же виховувався його патріотизм і відповідальність за долю рідного народу?

Народився на Харківщині. Фізично розвинений, Віктор з дитинства любив спорт, особливо футбол та хокей, а ще багато читав. «Я люблю книги філософського, пригодницького характеру. У деяких героях я бачу відображення себе. Улюбленими були повість Ернеста Гемінгвея «Старий та море», оповідання Джека Лондона «Воля до життя». Зі шкільної лави виховувався на творах Шевченка: поет навчав і переконував нас у можливості щасливого життя тільки в незалежній державі, адже «в своїй хаті й своя правда, і сила, і воля». Ці принципи стали життєвим орієнтиром В. М. Дикого.

Віктор Миколайович пригадує, що якась частина жителів міста Лиман негативно ставилася до подій на Майдані, інші

просто не розуміли або й не замислювалися над тим, що відбувається в місті, у країні. Були й ті, хто з перших днів Революції Гідності стояв на Майдані або підтримував патріотів. До самого Дикого розуміння подій Революції Гідності прийшло наприкінці лютого 2014 року під час відвідин Одеси. «Коли вже стався масовий розстріл на Майдані, ми гуляли Одесою, біля пам'ятника Дюку де Рішельє. Там було дуже багато портретів героїв Небесної сотні, загиблих на Майдані. Люди несли квіти, ставили лампадки, свічки. Мене це дуже вразило. Тоді я вже остаточно вирішив, що буду захищати свій народ від ворога. Не можу я стояти осторонь, коли країна в небезпеці». Віктор Миколайович довго не міг вступити до лав ЗСУ. Телефонував і до Слов'янська, і до Харкова. Там відповідали, щоб звертався у військкомат за місцем прописки. І ось настав липень 2014 року. Віктор Дикий вступив до лав добровольчого батальйону «Артемівськ», який сформували на Дніпропетровщині. Це колишній батальйон патрульної служби міліції особливого призначення. Командиром військового формування було призначено Костянтина Матейченка, який пізніше обійняв посаду голови Краснолиманської районної державної адміністрації Донецької області. Після звільнення від терористів Красного Лиману батальйон «Артемівськ» разом зі зведеним загоном міліції розпочав патрулювання вулиць та несення служби у місті. В січні 2015 року батальйон передислокувався у м. Дебальцеве.

Січень-лютий 2015... Узимку через обстріли м. Дебальцеве лишилося без світла, води й опалення. Ті жителі, які не виїхали з міста, жили у підвалах. Їм українські військові давали воду і їжу. Більшість людей підтримували бійців. Біля бази Віктора Дикого жили дідусь із бабусею. Вони готували їжу для батальйону. Їм воїни були дуже вдячні! Тут «Було вогняне пекло. Квадратами вороги накривали все підряд. Там не дивилися: житлові чи нежитлові будинки. Усе накривали...

31 січня 2015 року батальйон, – продовжує Віктор Мико-

лайович – мав вийти з Бахмута до Вуглегірська (містечко поруч із Дебальцевим). Десь годину бійці простояли на околицях Дебальцевого і повернулися до Бахмута, адже українські війська почали відступати з Вуглегірська». А 13 лютого 2015 року бійцям батальйону, у складі якого був і Віктор, доручили евакуювати із селища Жовтневе декількох поранених. У складі колони був танк і БРДМ (бойова розвідувально-дозорна машина) «Артемівська», а також танк і БМП батальйону «Кривбас». «Тільки почали заїжджати до селища – з кожного двору почали вибігати бойовики й розстрілювати нас, як у тирі. Супротивники вели вогонь один в одного з відстані у 20-30 метрів. Ми їхали останні, у нас було троє «двохсотих» одразу. Мене тоді поранило в ногу... Росіяни прослуховували рації українських військових. І, як тільки поранених доправляли до автомобілів, одразу ж починався щільний вогонь росіян по розташуванню медичної роти. Під обстрілом українці дісталися до місця призначення і забрали поранених. Але їх так і не вивезли живими із Жовтневого: підбили ту БМП з пораненими, і вона згоріла вщент. Навіть не змогли нікого витягнути звідти, бо там усередині почав вибухати боєкомплект». Пораненим надали допомогу й евакуювали до медичної роти 128-ї гірсько-штурмової бригади. У бліндажі Віктора прооперував Олександр Данилюк, молодий лікар, котрий провів 95 операцій без знеболювальних, без плазми, собою прикриваючи поранених від землі, яка сипалася після постійних розривів мін. У своїй книзі «Ті, що стомилися боятися» Герой України Олександр Данилюк описує ці події: «Так почалася наша «окопна хірургія третього тисячоліття. Операційною став бліндаж – яма, перекрита брусами дерева – кругляка, землею, бетоном, клейонкою та шинами. Операційним столом – лежаки, накриті карематом, із якого легко витирати кров, щоб потім самому ж спати на ньому. Операційними лампами слугували світлодіодні китайські ліхтарики. А мінімальний набір інструментів із лікарської сумки довелося поповнити кліщами нашого електри-

ка – вони перетворилися на ампутаційні кусачки...» Екземпляр книги зі зворушливим підписом автор подарував і своєму побратиму Дикому: «Віктору від Смайла. Дякую за службу і дружбу. Борімося – поборемо. Разом до перемоги. 18.02.2020. Смайл ».

З Дебальцевого поранених (у т.ч. і Віктора Дикого) змогли евакуювати 15 лютого. Віктор припускає, що виїхали живими тільки завдяки туману, який укрит дороги... Пізніше було лікування в госпіталі. Потім – повернення до мирного життя: продовжив працювати енергодиспетчером у Лиманській дистанції електропостачання Донецької залізниці; у родині народилася донечка.

Громадянська позиція, героїзм Віктора Миколайовича відзначені нагородами: медаллю «Захиснику Вітчизни», медаллю «За жертвність і любов до України» Патріархата Київського і всія Русі – України, пам'ятним нагрудним знаком «30 років Збройним силам України», пам'ятним орденом «Незалежна Україна».

Як справжній громадянин та гуманіст Віктор Дикий продовжував жити, захищаючи інтереси людей, зберігаючи пам'ять про своїх бойових побратимів. Спокійне життя не для нього. Як любити батьківщину, її народ, Віктор Миколайович власним прикладом демонстрував своїм двом синам та маленькій донечці. Він учасник легкоатлетичних змагань, що проходили під гаслом: «Пам'ятай про загиблих героїв України, які віддали своє життя за тебе!». На футболках учасників перегонів написи: «Біжу за Охрименка Миколу», «Біжу за Стрельця Дмитра» та ін. Так живі згадували загиблих... Так патріоти власним прикладом виховували юне покоління. Віктор Дикий кілька років поспіль брав участь у національних спортивних змаганнях «Ігри нескорених» (це міжнародний турнір для військовослужбовців та ветеранів, які зазнали травм під час виконання службового обов'язку) та виборював призові місця. «На «Ігри нескорених» я пішов, щоб довести собі важли-

вість міцності духу та перевірити, на що я спроможний». Віктор Дикий мав золоті й срібні медалі за підсумками змагань. У 2020 році був визнаний одним із кращих спортсменів Донеччини. До 2022 року очолював громадську організацію «Спілка воїнів АТО та десантників Лиманщини», Статут якої передбачав «сприяти органам влади, місцевого самоврядування в розвитку ефективної соціальної політики стосовно воїнів АТО та сімей загиблих».

З початку війни Віктор Дикий знову на захисті інтересів держави. Воював під Ізюмом, Бахмутом, Кременною. У телефонних розмовах та коротких зустрічах із колегами-залізничниками був скупим на слова, але підтримував лиманців, коли ті чекали на деокупацію міста. Його слова: «Тримаймося. Усе буде Україна!» – додавали віри, терпіння і сил.

26 грудня 2022 року при виконанні бойового завдання під Кременною наш Нескорений був серйозно поранений. Переніс важкі операції у воєнному шпиталі м. Дніпро, проходить лікування в реабілітаційному центрі столиці. Іншу інформацію захисник України поки не розголошує. У мережі з'явилися світлина, на яких Віктор Дикий тренується ходити на протезах. Буде довге й важке фізичне відновлення. А морально він сильна людина, бо пройшов школу витримки й мужності разом з героями улюблених книг, загартовування спортом, війною і не дозволяє собі впасти духом. «Моє ім'я – ПЕРЕМОЖЕЦЬ», – наголошував він в інтерв'ю телевізійному каналу. Наш земляк упевнений, що перемога – за нами. Він обіцяє, що не тільки буде ходити, а й бігатиме, як раніше.

Ми віримо в тебе, наш НЕСКОРЕНИЙ ГЕРОЮ!

Масло Катерина, 10 років, м. Селидове
І місце в номінації «Моя мрія»
вікова категорія 9-12 років

Треба мріяти завжди

Буває таке, що в людини немає якогось власного бажання або мрії, але це дуже погано і треба мріяти, щоб не вийшло як колись трапилось зі мною... Напередодні новорічних свят, мої рідні питали мене: «Катю, про що ти мрієш? Яке твоє бажання на Новий рік?», а я казала: «Не знаю!». Не було в мене якогось прагнення: ні до іграшок, ні до речей, ні подій... До Дня Святого Миколая ми з рідними писали листа бажань. Але мій лист не був таким яскравим, а подарунок не мав великого значення для мене, як для інших дітей, я просто не вірила, що саме те, що я побажаю мені подарують.

І коли настало свято, то всі діти отримали від помічників Святого Миколая саме те, що хотіли. То були чудові дорогі подарунки, що навіть батьки цих дітей не уявляли і не вірили, що ці мрії здійсняться. А я отримала незначний, маленький сувенір і від того в мене сльози котилися градом самі. І в той час мама мені пояснила: «Ти нічого не хотіла, не мала мрії, ось і отримала «нічого». А треба завжди мріяти, вірити й настане час, коли твоя мрія здійсниться!!!

Зараз моя мрія – це закінчення війни, щоб ми повернулися до свого міста, щоб я знову побачила своїх старих друзів, щоб всі були цілі та здорові! Дуже мрію повернутися додому, у свою кімнату, бо тоді ми зможемо завести домашнього улюбленця, я хочу маленького щурика.

Ось така моя мрія! І я знаю, що настане час і вона обов'язково здійсниться. І всім людям я бажаю мріяти та вірити у здійснення бажань!

Галушко Марія, 9 років, с. Керменчик

II місце в номінації

«Мій рідний краю, славлю я тебе!»

вікова категорія 9-12 років

Мій рідний край – це Україна

Мій рідний край – це Україна. Вона велика, незалежна. Дуже гарна природа в моїй країні. Кожний куточок по-своєму привабливий. Чудовий і мій Донецький край! Щоб краще його знати, ми відвідували краєзнавчі музеї, музей Бойової Слави, де знаходяться цікаві матеріали про минуле моєї України, її талановитих людей. Люблю її степові простори й ліси, моря і ріки, гори й долини. Пізнаю традиції мого народу, вивчаю минуле, мрію про щасливе майбутнє... Горда тим, що живу в Україні, що я українка!

Наша сім'я за декілька годин під свистом куль, розривів снарядів залишила рідне село, такий дорогий для мене маленький куточок Донеччини. Тепер там руїни, згарища, воронки від вибухів, безлюддя. Лише зараз, далеко від дому, я зрозуміла, якою дорогою і рідною була і є для мене моя маленька Батьківщина. Навіть у снах бачу рідні вулиці, односельців, чую шкільний дзвінок.

Моє село виникло в часи кріпацтва. Селяни тікали від тяжкого, злиденного життя. Перші мешканці поселились саме тут, бо були сприятливі умови для життя: водойма, риба, багато різноманітної птиці, безкрай степ з родючим чорноземом. Разом будувались, розорювали землі, полювали. Час плинув. Побудували дитячий садочок, школу, сільський клуб, ферми.

Чорним крилом зачепили село, воєнні та післявоєнні роки. В багатьох сім'ях не дочекалися своїх рідних. Матеріали про них з любов'ю та повагою зібрали в сільському музеї. Всім селом раділи високим врожаям пшениці, соняшника, кукурудзи. Найбільше багатство мого краю – це люди. Працьовиті, дружні, привітні! Будинки в селі потопали в зелені, у квітах. На грядках чого тільки не росло! Тут: і картопля, і помідори, і огірки, і баклажани, і кабачки, і буряки, і морква, і капуста... В садах яблука, груші, абрикоси, виноград. А які умільці люди мого краю! І техніку відремонтувати, і кошик сплести, вишити, спекти, зварити, заспівати... Вміли відпочивати односельці після трудового дня. На свята в село приїздили люди з усієї округи, щоб послухати щиросердну українську пісню, жарт, пригоститись виробами домашньої місцевої кухні, посмакувати традиційним козацьким кулешем. Щедрівки та колядки, свято врожаю, День села, свято хліба, зелені свята – це не весь перелік святкових заходів, яких чекали з нетерпінням і люди мого села були їх активними учасниками.

А сьогодні? Не колоситься в полі пшениця, не гуде трактор, не радують око золотисті соняхи, лише свище вітер в руїнах розбомбленого музею, школи, клубу. Навіть сонечко не так ласкаво світить, жайворонок сумно виспіває свою пісню...

Україно, багато незгод винесла ти, але я щиро вірю у швидку Перемогу! І тисячі українських родин, і моя, також повернуться додому, в рідний край. Ми відбудуємось і житимемо, і будемо працювати у вільній і незалежній державі!

***Волков Максим, 10 років, м. Краматорськ
II місце в номінації «Моя мрія»
вікова категорія 9-12 років***

Мій рідний край – це Україна

Кожна людина хоча б раз про щось мріяла. Я люблю мріяти, як і всі діти на планеті Земля! А ви? Мене звать Максим. Мені десять років. Навчаюсь у 4 класі. Маю багато великих та малих мрій.

Мої маленькі мрії можна здійснити покупкою в магазині іграшок, телефона тощо. Ці речі дарують мені радість, але все одно я сумую.

Найважливіша мрія кожного українця – мир на рідній землі! Біль та смуток не покидають мене, бо йде війна, і я з родиною був вимушений виїхати з рідного міста до Львова, адже залишатись стало небезпечно. Матуся часто плакала, бо дуже боялася цих нескінчених сирен, вибухів. На відстані мені вдається підтримувати зв'язок з друзями, однокласниками, вчителями.

Особливо у Львові я відчув потребу більш дізнаватись про українські традиції та звичаї. Моя двоюрідна сестра Тетяна ходить до зразкового ансамблю народного танцю «Ранок», я відвідував їхні виступи. Мене дуже вразили щирі народні пісні, деякі веселі та азартні, а інші звучать сумно та дуже мелодійно.

Наприкінці концерту весь зал стоячи співав Гімн України, деякі люди плакали... Це тепер має такий глибинний зміст, показує єдність нашого народу, у печалі ми стали більш

людяними, добрішими та тепер стовідсотково знаємо ціну минулих війн та здобутої перемоги.

Війна тепер не наше минуле, а сумне сьогоднішнє...

Дуже яскравим залишився спогад про день народження у листопаді мого друга Іллі, який виїхав до Німеччини. Ми змогли передати йому маленький подарунок автобусом, а саме: конструктор та повітряні кульки, бо він дуже їх любить. Він зняв відео, де подякував мені, а я засмутився, бо дуже хотів обійняти його та разом скуштувати торта, знову разом ходити на тренування з карате, як це було до війни... Тому моя мрія не буде зухвалою, бо все чого я хочу – це повернутись ДОДОМУ.

Хочу повернутися у рідне місто, дім, школу! Я понад рік не бачив рідні краєвиди Донеччини, не був у місті дитинства – Краматорську, не відкривав двері квартири власним ключем, не спав у своєму ліжку...

Але я заспокоюю себе тим, що залишився на Батьківщині, яку безмежно люблю! Пишаюсь нашим сміливим народом, мужністю та відвагою воїнів, що стоять на сторожі спокою мирного населення України.

Як це не дивно звучить, але, попри те, що я – маленький хлопчик, роблю свій внесок для майбутньої перемоги. Так у багатьох волонтерських центрах Львова збирали малюнки для наших солдат, щоб складати їм в посилки не тільки продукти, тепле взуття, одяг, а й частинку дитячої віри в їхні сили. У своїх малюнках я зображував нашу неньку Україну, квітучі сади, веселки, сонечка, кошенят, щоб вони відчували нашу підтримку та мали незламний дух. Бо коли вони там зі зброєю в руках, ми маємо змогу радіти життю. Та одне є незмінним – на всіх малюнках я писав: «Повернись живим, бо тебе чекають!».

Я вважаю, що ЗСУ обов'язково переможуть! Недарма Тарас Шевченко писав: «В своїй хаті своя й правда, і сила, і воля».

Моя Батьківщина – квітуча, родюча, прекрасна, тепла та затишна, на нашому боці майже цілий світ, котрий нам допомагає вистояти у цьому горі.

Коли ми повернемося додому, то обов'язково прогуляємося парком, сходимо до річки. Я хочу просто йти рідними вулицями міста, не бачити більше стурбовані обличчя дорослих, не чути більше ніколи сирен та вибухів, не бачити, як батьки відводять очі після моїх запитань про війну.

Нехай у кожна родину прийде МИР!!! Віримо в ПЕРЕМОГУ рідної неньки-України!

Божченко Діана, 8 років, с. Новомайорське
III місце в номінації
«Мій рідний краю, славлю я тебе!»
вікова категорія 9-12 років

Мій рідний край

Завжди легко писати про те місце, яке любиш, бо це викликає тільки найприємніші почуття.

Рідний край – це рідна земля, де ти народився. Це твоя Батьківщина, твій рідний дім. Це те місце, де все відбувається вперше. Мій улюблений край завжди залишає тільки теплі спогади, і згадуються найчастіше тільки приємні моменти. Мені це місце дуже дороге ще й тому, що там вирости мої дідусь, бабуся, батьки, там моя історія, тут коріння нашого роду.

У будь-якому куточку рідного краю ти відчуваєш себе потрібним, бо тут тебе чекають і люблять. Це дуже має велике значення. Згадую рідні місця, так там і небо блакитніше, і трава зеленіша, і веселка грає такими яскравими кольорами, що аж очі не встигають запам'ятати відтінок. Мій край має неповторну красу!

Я вважаю, що любити, шанувати рідний край, це значить виростати гідним громадянином нашої держави!

Сафарова Карина, 11 років, с. Шилівка
III місце в номінації «Моя мрія»
вікова категорія 9-12 років

Мрії здійснюються

У кожної людини є найзаповітніша мрія. З дитинства я завжди мріяла бути дизайнером: створювати красиві ландшафти, де співають наші шилівські соловії своїм неймовірно чарівним щебетом, де зеленіють кучеряві берізки, де повітря, яким неможливо надихатися, де сонечко сходить і своїми промінчиками пестить кожну рослинку...

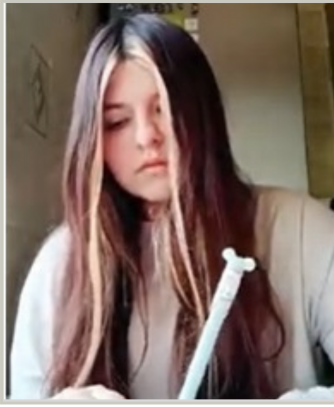
Але все це перекреслила жахлива війна, яка наробила багато лиха, яка забрала багато безвинних життів, яка не дає нам, діткам, спілкуватися зі своїми друзями у своїй рідній школі, навчатися у своїх вчителів новому і корисному, гратися зі своїми улюбленими іграшками, займатися спортом на своїх спортмайданчиках, займатися улюбленими справами, милуватися красою свого краю... Натомість ми маємо тепер щохвилини жити в тривозі, перейматися безпекою власного життя та життями своїх рідних і близьких людей. Тому моя щоденна мрія мирного часу відсунулася на задній план.

Переді мною постало нове завдання, яке переросло у найзаповітнішу мрію сьогодення. Я навіть не здивуюся, що вона перекликається з мріями всіх українців – це Перемога, це повернення наших воїнів та інших людей додому, які зараз змушені тікати від війни. Я вірю, що мої мрії неодмінно здійсняться після Перемоги. А мрія стати дизайнером ще попереду.

Адже після війни нам дуже багато доведеться ліквідовувати наслідків руйнувань, але я вірю, що ми разом відбудуємо нашу Україну. А для того, щоб це здійснилося, треба сильно цього захотіти. Мрії здійснюються!

ПОЕТИЧНІ
ТВОРИ

Ралітна Єлизавета, 16 років, м. Лиман

І місце в номінації

«Мій рідний краю, славлю я тебе!»

вікова категорія 13-18 років

Лист Лиману

Моє рідне містечко Лиман,
Я б хотіла листа написати.
Вибач, я зрозуміла тепер:
Мала б більше тебе цінувати!

Я сприймала, як належне, моменти,
Що провела з тобою тоді.
Ти даруй, я тепер зрозуміла,
Скільки щастя я мала в ті дні!

Моя школо, гімназіє люба,
Із тобою проведений час
Був найкращим, і зараз я мрію
Про одне – повернутися в клас.

Як тоді, малювати на дошці,
Прибирати, бо я чергова,
І із гордістю часто казати,
Що гімназія – радість моя!

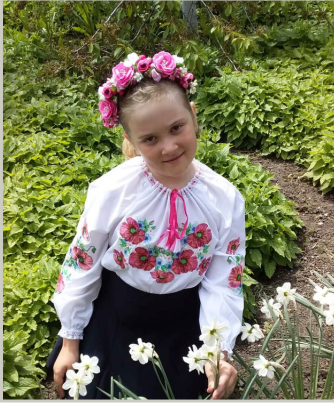
Подруг рідних своїх обійняти
І сміятися знову і знов.
Моє місто, тебе описати
Можу лиш одним словом – любов!

Моє рідне містечко Лиман,
Не повинна я плакати, знаю.
Та не можу я вам передати,
Як я сильно це місто кохаю!

І кохати я буду щодня.
Вас я теж його прошу кохати.
Бо такого вже міста нема,
Яке звикли ми з вами знати.

Та Лиман є у наших серцях
І такого, як він, вже не буде.
Наостанок прохаю в листі:
Пам'ятайте, Лиман – це ми, люди!

Солдатенко Дарія, 9 років, с. Успенівка
І місце в номінації
«Мій рідний краю, славлю я тебе!»
вікова категорія 9-12 років

Рідний край

Народилася я в Україні,
Де лунають пісні солов'їні,
Де цвіте буйним цвітом калина,
Йде до рідної хати стежина.

Край дороги висока тополя
І озима пшениця у полі.
Де барвиста веселка над ставом,
Де я вперше школяркою стала.

Де у лузі є чиста криниця,
Коло хати цвітуть чорнобривці,
У садку росте мамина вишня,
Рушники над іконами вишиті.

Де щодня заглядає в віконце
Тепле, ясне, усміхнене сонце.
Де живуть працюючі всі люди
І щаслива малеча усюди.

Лахматов Ярослав, 9 років, с. Надеждинка
II місце в номінації «Моя мрія»
вікова категорія 9-12 років

Буду солдатом

Коли виросту, буду солдатом,
Захищатиму маму і тата,
Батьківщині я буду служити –
Рідну землю свою боронити.

Стану справжнім я воїном світла,
Хай пишається мною Вітчизна,
Щоб щасливе дитинство настало,
Україна квітучою стала.

Слава воїнам світла!
Слава нашим героям!
Українським бійцям –
Охоронцям кордонів!

Ковальов Кіріл, 9 років, с. Новотроїцьке
II місце в номінації
«Мій рідний краю, славлю я тебе!»
вікова категорія 9-12 років

Мій малюнок

В мене на малюнку
Поле з колосками,
Високо у небі
Ластівка літає.

В мене на малюнку
Матінка і я.
Хмарка у блакиті
Й сонечко сія.

В мене на малюнку
Батьківська хатина,
В ній живе щасливо
Вся моя родина.

В мене на малюнку
Церква край села.
Україна – ненька
В пісні солов'я.

Котов Нікіта, 9 років, с. Успенівка
III місце в номінації
«Мій рідний краю, славлю я тебе!»
вікова категорія 9-12 років

Наша святиня

В центрі нашого села
Стоїть церква чимала.
Височіють понад степом
Її сріблясті купола.

Свято-Вознесенський храм
Дорогий і любий нам,
Побудований дідами
Покоління він єднає.

Дерев'яна ця святиня
Вистояла і донині,
Крізь століття і віки,
В нашім серці назавжди!

Ми пишаємося храмом
І з любов'ю доглядаєм.
Квіти й деревця довкола
Висадимо біля нього.

І у будні, і на свято,
Тут завжди людей багато.
Скрізь молитва щира лине
За мир на рідній Україні!

Нагорська Вероніка, 10 років,
м. Краматорськ
III місце в номінації «Моя мрія»
вікова категорія 9-12 років

Моя мрія

Мій рідний Краматорськ, я по тобі сумую!
Вже рік моя душа не спить!
І вкрадене дитинство, і спогади про місто,
про рідний край – усе мені болить!
Я мрію полетіти, як на крилах,
додому, до знайомого двора,
до гарної квітучої калини,
що біля дому рясно розцвіла!
Нехай немає у квартирі вікон,
але будинок міцно ще стоїть.
На мене він очікує привітно,
і віра в серці моєму дзвенить.
Це віра в нашу перемогу!
Це віра в рідний наш Донбас!
Що ми повернемось додому,
у свій ліцей, знайомий клас!
Як птаха фенікс відродиться
із попелу він, із руїн!
І радість, щастя повернеться
в наш мирний український дім!

«Я – майбутнє Донеччини»

Обласний конкурс серед юних читачів

Укладач **Кіріллова** Марина Миколаївна

Відповідальна за випуск Ю. С. Василенко

Літературний редактор: Н. І. Ганжела

Оформлювач: М. М. Кіріллова

Комп'ютерна верстка

Тираж 80 прим.

Видавець та виготовлювач

КЗК «Донецька обласна бібліотека для дітей»

<https://bibliokids-mrpl.com.ua/uk/>

mail: dn.metod.dep@gmail.com

ДОНЕЦЬКА
ОБЛАСНА
БІБЛІОТЕКА
ДЛЯ ДІТЕЙ

